

Jugenting; det er af de Dtringer, som man overhovedet skal vogte sig for, thi de have Skinnet af, at man vil Alt, men de kunne ogsaa gives en Udtydning, som om man slet ikke vilde Noget. Det er netop af den Sort Tale, der her i Landet i saa mange Retninger har gjort saamegen Fortrød (Hør!), thi hvad enten man ikke har veiet sine Ord noie nok eller veiet dem med en Bitanke noie nok, har man stundom talt, som om man virkelig havde store og forfærdelige Hensigter, medens der dog i Talen laa noget Skjult, som man kunde bruge i en anden Retning, som om man Intet havde havt i Sinde. Jeg føler mig ikke, og mindst ved denne motiverede Dagsordens Drøftelse, opfordret til at udtale mig om, hvorvidt Ministeriet fortjener Tillid eller ikke, men det veed jeg, at, skal man udtale sig herom, skal man ikke gøre det under en saadan halv Form, men bringe det dertil, at Rigsdagen aabent siger: at den har Tillid til Ministeriet og Regjeringen — eller at den ingen Tillid har til Regjeringen, thi kun under en saadan Form kan denne vide, hvad den har at gøre; men naar man siger, at man ikke har ubetinget Tillid til Regjeringen, saa er denne sat i en større Forlegenhed end den, som Rigsdagen troer, at Ministeriet har sat Rigsdagen i; thi Rigsdagen har ved at udtale sig paa en saa betinget Maade ikke sagt, om den har Tillid til Regjeringen eller ikke. Mine Herrer! det er en høist vanskelig, en høist betydningssfuld Udtalelse, om et Land har Tillid til Regjeringen eller ikke. Jeg lægger ikke syn-derlig Bægt paa, om en enkelt Rigsdagsmand udtaler dette noksaa emphatisk; men jeg lægger en uhyre stor Bægt paa, om man bringer Thingets Majoritet til at udtale Saadant. Lad det staae os Alle klart for Die, hvad der vil være Følgen af en saadan Udtalelse. Lad det staae den Majoritet, der vil bringe det til en saadan Udtalelse, klart for Die, at det da er dens Pligt at kunne danne et nyt Ministerium, naar Rigsdagen tvinger det gamle til at gaae af (Hør!). Jeg gjentager det, jeg har ikke udtalt mit sidste Ord, hvorvidt man efter min Anskuelse kan have Tillid til Regjeringen eller ikke, og det af den simple Grund, at Sagen endnu ikke ligger saa klar hverken for mig eller for Nogen, at man kan dømme derom; men

jeg vogter mig derfor ogsaa vel for at spørge og lege med disse betydningsfulde Udtryk (Hør!). Lad os erindre, hvad vi i Begyndelsen af denne Forhandling, visnok med Ret, paafaldte; det var den almindelige Erkjendelse af, at Rigsdagen hidtil er gaaet frem med en høi Grad af Besindighed og Maadehold; men til denne Besindighed hører ogsaa, at Rigsdagen ikke ubesindigt gaaer hen og udtaler Noget, som kan ansees for Mistillid til Regjeringen, før Rigsdagen, i fuld Anerkjendelse af, at det er dens Pligt at udtale en saa haard Dom, ogsaa gjør det paa en klar Maade og saaledes, at det kun kan forstaaes paa een Maade (Meget godt!).

Formanden: Da det er den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts Ade Valgfreds (Grundtvig), der har optaget Forslaget til den motiverede Dagsorden, skal jeg give den ærede Rigsdagsmand Ordet udenfor Følgen.

Grundtvig: Dersom det var Tilfældet med Ministeriet, at det slet ikke havde sagt os Noget om, hvad det enten vilde eller ikke vilde forlange eller paastaae med Hensyn til de udenlandske Magter, og fremfor Alt med Hensyn til Sønder-Jylland eller Slesvig, hvorom Kampen har staaet, saa kunde jeg begribe, at den høitærede Udenrigsminister, naar Ministeriet nu erklærede, at Forhandlingerne vare svævende, og at de efter deres Overbeviisning ikke med god Samvittighed kunde aabenbare os Noget derom, kunde appellere til vor Billighed eller noget Saadant; men den ærede Udenrigsminister maa dog komme i Hu, hvad han har betroet os, og betroet os som Noget, vi umuligt kunde eller vilde gjøre nogen Hemmelighed af, at han har betroet os en Plan til en Ordning af Monarchiets Dele, som opfylder os og Folket med den største Ængsteligthed, at han dernæst har betroet os, at Ministeriet anfaae selv denne Plan for for Meget at paastaae, og vi maae jo altsaa være bange for, at enhver yderligere Forhandling, Ministeriet indleder med de udenlandske og fjendtlige Magter, gaaer endnu langt videre. Jeg maa da vel sige, at Folkethinget og Rigsdagen maatte aldeles glemme sig selv, glemme sin Pligt mod Landet og Folket, isald de rolige og trygge vilde høre efter, om ikke snart